

Arrest

nr. 195 546 van 25 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Gérald CASTIAUX
Sint-Denijsplein 13
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 20 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Gérald CASTIAUX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Charlotte VAN BEYLEN die *loco* advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Portugese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Guinee Bissau.

Op 20 november 2017 komt de verzoekende partij aan met een vlucht vanuit Conakry. De verwerende partij neemt op 20 november 2017 de beslissing tot terugnrijving.

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40 en 41 van de Vreemdelingenwet en van de Europese regelgeving aangaande het vrij verkeer van personen zoals neergelegd in artikel 3, §2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna verkort het VEU), artikel 21 en de titels 4 en 5 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna verkort het VWEU), artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Hij voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

« Attendu que le requérant conteste toute fraude alléguée.

La libre circulation des personnes dans l'espace européen est un principe fondamental de l'Union européenne. En vertu de ce principe, tout citoyen européen ainsi que les membres de sa famille peuvent se déplacer dans un autre pays de l'Union européenne pour voyager, étudier, travailler et même résider.

Ce droit est consacré par les article 40 et 41 de la Loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers qui précise :

L'article 40§ 1er de la loi stipule que « sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans les lois ou les règlements européens dont le citoyen de l'Union pourrait se prévaloir, les dispositions ci-après lui sont applicables.

§ 2. Pour l'application de la présente loi, un citoyen de l'Union est un étranger qui possède la nationalité d'un Etat membre de l'Union européenne et qui séjourne ou se rend dans le Royaume.

§ 3. Tout citoyen de l'Union a le droit de séjourner dans le Royaume pour une période de trois mois au maximum sans autres conditions ou formalités que celles mentionnées à l'article 41, alinéa 1er. »

L'article 41 § 1er précise que « le droit d'entrée est reconnu au citoyen de l'Union sur présentation d'une carte d'identité ou d'un passeport, en cours de validité ou s'il peut faire constater ou prouver d'une autre façon sa qualité de bénéficiaire du droit de circuler ou de séjourner librement. Lorsque le citoyen de l'Union ne dispose pas des documents requis, le ministre ou son délégué lui accorde tous les moyens raisonnables afin de lui permettre d'obtenir ou de se procurer, dans un délai raisonnable, les documents requis ou de faire confirmer ou prouver par d'autres moyens sa qualité de bénéficiaire du droit de circuler et de séjourner librement, avant de procéder à son refoulement »

Le citoyen de l'Union est un étranger qui possède la nationalité d'un État membre de l'Union européenne et qui se rend ou séjourne dans le Royaume.

Le citoyen de l'union a un droit d'entrée s'il présente :

- un passeport national ou une carte d'identité en cours de validité ou non*
- tout autre preuve démontrant la qualité de bénéficiaire du droit de circuler et de séjourner librement.*

Si le citoyen ne produit pas de passeport national ou de carte d'identité en cours de validité, il lui est délivré un laissez-passer spécial, une annexe 10quater.

En l'espèce, la partie adverse a confisqué le passeport de mon requérant en considérant qu'il était frauduleux, sans effectuer aucun contrôle auprès de l'autorité ayant délivré le passeport. En effet, aucune démarche n'a été faite auprès de l'ambassade du Portugal avant ce jour.

De plus la partie adverse a déjà tenté de refouler le requérant vers la Guinée en lui promettant de lui rendre son passeport. Cette attitude est particulièrement vile à l'égard du requérant qui heureusement possédait une copie de son passeport et qu'il a réussi à la transmettre à son conseil.

Sur base de cette copie, l'identité du requérant a pu être confirmée par le Consulat du Portugal ainsi que l'authenticité du passeport et de la photo y apposée.

La partie adverse ne peut donc ignorer que le requérant est bien portugais et surtout que son passeport n'est absolument pas frauduleux.

La décision de refoulement prise le 20 novembre 2017 à l'encontre du requérant est bien prise sur base d'une erreur manifeste et viole les droits de circulation de mon client confirmé par les articles 40 et 41 de la Loi du 15 décembre 1980 sur l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers ainsi que toutes les règles européennes en matière de libre circulation des personnes (Article 3, paragraphe 2, du traité sur l'Union européenne (traité UE); article 21 du traité sur le fonctionnement de l'Union européenne (traité FUE); titres IV et V du traité FUE. Article 45 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. Et la directive 2004/38/CE relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres.

La fraude soupçonnée n'est nullement établie et au contraire elle est contredite et vidée par la déclaration obtenue auprès des autorités portugaises qui ont émis le passeport litigieux.

Le fait de maintenir la décision attaquée alors même que les autorités portugaises ont confirmé l'identité et la nationalité européenne de mon requérant constitue une attitude fort peu compréhensible et fort peu respectueuse de la part de la partie adverse à l'égard du requérant et du Consulat portugais.

Que la preuve qu'il n'y a en réalité aucune fraude de la part de mon requérant vide la décision attaquée de tout fondement. Le maintien de celle-ci par la partie adverse est regrettable et préjudiciable à mon requérant.

Qu'il y a manifestement violation des articles 40 et 41 de la Loi du 15 décembre 1980 sur l'entrée le séjour et l'éloignement des étrangers et des règles et principes fondateur de droit européens en matière de libre circulation des personnes visées au moyen. »

De in casu bestreden beslissing is gegrond op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden

geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

[...].”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier heeft verzoeker zich aangemeld met een paspoort van Portugal met nummer N[...] op naam van I.D.J.L.M. ° [...] 1996.

Volgens de grenscontroleambtenaar betreft het een vervalsing omdat dit paspoort frauduleus zou verkregen zijn. Dit reisdocument wordt van valsheid beticht en werd in beslag genomen door de grenspolitie. De bestreden beslissing vermeldt eveneens dat *“betrokkene gekend is in Duitsland”* en is van oordeel dat verzoeker in werkelijkheid de heer D.A. is van Guineese nationaliteit geboren in 1984.

Uit het verslag valse documenten van 20 november 2017 blijkt dat verzoeker eveneens in het bezit was van een Portugese identiteitskaart op dezelfde naam I.D.J.L. Daarnaast heeft de grenspolitie in het verslag eveneens een scan opgenomen van andere kaarten die verzoeker bij zich had. Het betreft enerzijds een aantal kaarten op naam van I.D.J.L.M., maar eveneens een *“certificat de mariage religieux”* van 29 oktober 2017 op naam van D.A. waarin staat vermeld dat verzoeker religieus is gehuwd met S.A. en dat zijn moeder de naam draagt H.B.A. Daarnaast lagen eveneens nog een recente visakaart voor geldig tot januari 2020 van Ecobank op naam D.A. en twee andere stukken van de Ecobank eveneens op naam van D.A. De boarding pass staat dan weer op de Portugese naam I.D.J.L.M. Tot slot ligt eveneens nog een *“navolgend verslag valse documenten”* voor van 20 november 2017 waaruit blijkt dat de grenspolitie via Printrak een hit heeft gekregen met Eurodac waaruit blijkt dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. Volgens informatie van Duitsland verkregen, gaat het blijkbaar om de heer D.A. geboren te 1995 te Conakry met de Guineese nationaliteit. Hij heeft blijkens deze informatie in Duitsland een beschermingsverzoek ingediend in 2011 en is in Duitsland verder gekend onder nog een bijkomende alias E.A. met geboortjaar 1995, geboren in Conakry. Er wordt ook een foto gevoegd van verzoeker zoals hij in Duitsland is gekend op het ogenblik van het beschermingsverzoek.

Onderzoek van de grenspolitie op facebook geeft dan weer aanleiding tot de vaststelling van de grenspolitie dat verzoeker daarop nog een andere naam hanteert A.K. waarin verzoeker ook naar zijn moeder verwijst die een visumaanvraag zou gedaan hebben in Duitsland. De naam van de moeder die wordt weergegeven op de facebookaccount van verzoeker komt overeen met de naam op de religieuze huwelijksakte. De grenspolitie concludeert bijgevolg enerzijds dat verzoeker een authentieke huwelijksakte heeft op naam van D.A. evenals een bankkaart heeft die overeenstemt met zijn effectieve identiteit als D.A. en anderzijds dat het Portugees paspoort op naam van I.D.J.M. met geboortjaar 1996 frauduleus is verkregen op grond van stukken die hem niet toebehoren.

Op grond van al het voormelde acht de Raad het *prima facie* niet kennelijk onredelijk dat de grenscontroleambtenaar overgegaan is tot de gerechtelijke inbeslagname van het Portugees paspoort, van oordeel is dat dit Portugees paspoort op frauduleuze wijze is verkregen en bijgevolg toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet teneinde de toegang tot het grondgebied te weigeren.

Verzoeker betwist elke vorm van fraude en steunt zich in hoofdzaak op het attest van een kanselier van de Portugese ambassade in Brussel van 24 november 2017. In dit attest wordt bevestigd dat de heer M.I.D.J.L. een Portugese onderdaan is en titularis van het Portugees paspoort met nr. [...] en van een identiteitskaart met nr. [...] waarvan de foto en handtekening overeenkomen met het in beslag genomen paspoort. Op grond van dit attest is verzoeker van oordeel dat zijn identiteit, Portugese nationaliteit en dus unieburgerschap vaststaat. De Raad kan dit echter *prima facie* niet aannemen. Zelfs indien moet aangenomen worden op grond van het attest van het Portugees consulaat dat ene I.D.J.L.M. de Portugese nationaliteit bezit, is geenszins aangetoond dat verzoeker ook de heer I.D.J.L.M. is. Verzoeker tracht dit kracht bij te zetten door een grote kleurenkopie voor de leggen van de foto die gekend is bij het Portugese consulaat en overeenkomt met de foto op het paspoort, maar die foto komt eveneens overeen met de foto zoals bevestigd op het document van Ecobank onder de naam D.A. en met de foto die door de Duitse asielinstanties gekend is onder de naam D.A. en die correspondeert met een man van Guineese nationaliteit.

Het ontbeert de Raad aan een afdoende verklaring voor het feit dat verzoeker op het ogenblik van onderschepping door de grenspolitie eveneens in het bezit is van tal van stukken op de naam D.A. De raadsman van verzoeker verklaart dit ter zitting door erop te wijzen dat verzoeker inderdaad in 2011 onder een zogenaamd valse naam D.A. een beschermingsverzoek heeft ingediend als onderdaan van Guinee in Duitsland, doch dat hij nadien in 2014 wel degelijk de Portugese nationaliteit heeft verworven. Hij stelt dat de gegevens waarover Duitsland beschikt dan ook achterhaald zouden zijn. Echter, de Raad moet vaststellen dat er wel degelijk zeer recente stukken in verzoekers bezit nog steeds op naam staan van D.A. De visakaart is immers nog geldig tot 2020 en ook de religieuze huwelijksakte is opgemaakt op 29 oktober 2017. Actueel blijkt verzoeker dan op zijn facebookaccount nog een andere identiteit te hanteren, met name A.K. met verwijzing naar de naam van zijn moeder die overeenstemt met de naam van de moeder vermeld op zijn recente religieuze huwelijksakte. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt ook dat verzoeker weigerde mee te werken en te antwoorden op vragen van de grenspolitie. Verzoeker hanteert klaarblijkelijk tegelijk verschillende identiteiten zodat verweerder in de nota terecht benadrukt dat de werkelijke identiteit van verzoeker geenszins vaststaat.

Het betoog van verzoeker kan *prima facie* geen afbreuk doen aan het *supra* vermelde standpunt dat de grenscontroleambtenaar niet op kennelijk onredelijke wijze van oordeel is dat het Portugees paspoort op frauduleuze wijze werd verkregen, dit in beslag werd genomen dermate dat toepassing kon gemaakt worden van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. De overige voorgelegde stukken op naam van I.D.J.L.M. zoals het "Bekreftelse Pa D-nummer", "arbeidskontrakt" uit Oslo en de mailconversatie van de raadsman kunnen het voorgaande niet in een ander daglicht zetten.

Waar verzoeker dan ook de schending aanvoert van de unierechtelijke regelgeving inzake vrij verkeer, meer bepaald van artikel 3 van het VEU, van artikel 21 en de titels IV en V van het VWEU, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 45 van het Handvest kan dit niet aangenomen worden, nu *prima facie* de voorgehouden Portugese identiteit niet afdoende is aangetoond. Ook de schending van de artikelen 40 en 41 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd aangezien ook deze bepalingen van toepassing zijn op unieburgers.

Waar verzoeker ook de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, ontwikkelt hij dit enkel in het licht van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij is van oordeel dat het inhouden van het Portugees paspoort op zich een schending inhoudt van het privé- en beroepsleven en een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, omdat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land, Guinee dat het zijne niet zou zijn en waar hij in de onmogelijkheid zou zijn om zijn identiteit aan te tonen. De Raad kan dit betoog niet volgen nu er juist een zeer sterk vermoeden bestaat dat verzoeker wel degelijk de Guineese nationaliteit heeft of afkomstig is van Guinee Bissau waarvan verzoeker zelf verklaart dat daar zijn origine ligt. Teneinde een schending aannemelijk te maken van artikel 3 van het EVRM moet de behandeling bovendien volgens vaste rechtspraak van het EHRM een minimum niveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het

EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). Thans kan de Raad *prima facie* niet aannemen dat het inhouden van het Portugees paspoort met het oog op een teruggrijving naar Guinee die graad van ernst bereikt. Ten overvloede weze aangestipt, dat ook al is niet duidelijk uit de stukken van het administratief dossier welk gevolg de Duitse instanties hebben gegeven aan het beschermingsverzoek in 2011, verzoeker wel is onderschept bij de landing van een vlucht komende uit Conakry. Verzoeker stelt in het verzoekschrift nergens dat hij vervolging vreest in Guinee of Guinee Bissau. De raadsman verklaart ter zitting zelf dat verzoeker onder een valse naam het beschermingsverzoek in Duitsland heeft ingediend “omdat hij niets had” en in het verzoekschrift dat hij met valiezen vol voeding, kledij en bepaalde documenten uit Conakry kwam om deze aan kennissen te bezorgen. Verder blijkt dat verzoeker overigens enkele dagen geleden instemde met een vrijwillige terugkeer naar Guinee op voorwaarde dat zijn Portugees paspoort zou teruggeven worden. Hieruit blijkt alvast geenszins een vrees voor vervolging, die zoals gesteld ook niet is aangevoerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. MAES